

**nr. 40 366 van 18 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater), en van *“het bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13quinquies, betekend op 11 januari 2010.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 februari 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 4 juni 2009 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die dit beroep bij arrest nummer 34 218 van 16 november 2009 zonder

voorwerp verklaarde, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn voormelde beslissing introk.

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 29 juli 2009 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad die deze beslissing op 27 oktober 2009 bevestigde bij arrest nr 33 282.

1.4. Op 15 december 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 5 januari 2010 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

1.6. Op 11 januari 2010 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker betekend (bijlage 13quinquies).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

1.7. Op 11 januari 2010 wordt aan verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betekend.

1.8. Verzoeker diende op 8 januari 2010 een derde asielaanvraag in.

1.9. Op 12 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 13 januari 2010.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat (...)

Overwegende dat de betrokkene op 20 februari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 3 maart 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 juni 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 juli 2009 deze beslissing introk. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 november 2009 het beroep verwierp aangezien het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hun beslissing had ingetrokken. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 oktober 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 december 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 januari 2010. Overwegende dat de betrokkene op 8 januari 2010 een derde asielaanvraag indiende, dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep voor hem en zijn moeder om te verschijnen op 29 augustus 2009 bij de politie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene

deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest van zijn moeder naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een medisch attest van de moeder van de betrokkene enkel is wat het is, een medisch attest zonder aanduiding van enig oorzakelijk verband. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn stiefvader naar voren brengt over zijn moeder waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van de stiefvader van de betrokkene niet afkomstig is van een objectieve bron, dat hij geschreven kan zijn op aanvraag, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook eender waar, eender wanneer, door eender wie geschreven kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten opgestuurd geweest zouden zijn, waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn vrees voor terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen van de betrokkene terugslaan op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een aantal rechtzettingen wil doen over elementen in zijn eerste interview, waarbij opgemerkt moet worden dat dit gemakkelijke verklaringen achteraf zijn, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had zijn motieven uiteen te zetten. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over het voorwerp van het beroep en de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Voor zover verzoeker onder het kopje “*feiten*” stelt dat onderhavig beroep gericht is tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) deze beslissing enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats van vasthouding. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot vrijheidsberoving. Op dit vlak is het beroep onontvankelijk.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat een middel te ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing aangezien de middelen enkel gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve verklaart de Raad het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Dit artikel begrenst de bevoegdheden van Dienst Vreemdelingenzaken tot het nagaan van het nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen. Het komt de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat. Voorgaande wordt bevestigd in verschillende arresten geveld door de Raad van State en door arresten geveld door Uw Raad.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

Bij het nalezen van deze beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid ruimschoots overschreden heeft. De door verzoeker aangebrachte elementen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken geapprecieerd, niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar op basis van hun geloofwaardigheid.

Wat betreft de oproepingsbrieven

Bij dit element wordt door Dienst Vreemdelingenzaken opgemerkt dat verzoeker dit tijdens zijn eerste asielpcedure had kunnen voorleggen en dat het dus niet als een nieuw element beschouwd kan worden.

Dit is manifest onjuist. Verzoeker verkreeg de gefaxte documenten enkele dagen voor zijn tweede asielaanvraag en heeft de originele documenten pas in zijn bezit gekregen op 21 december 2009. Hij probeerde de documenten af te geven op 5 januari 2010 maar er werd niet naar hem geluisterd. Verzoekers asielpcedure werd afgesloten op 27 oktober 2009 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het was voor verzoeker onmogelijk om de documenten eerder voor te leggen.

Als nieuw elementen worden beschouwd, gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en alle eventuele nieuwe elementen en /of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen.

Uit voorgaande blijkt dat de oproepingsbrieven een nieuw element uitmaken.

Wat betreft het medisch attest van verzoekers moeder en de brief van verzoekers stiefvader

De elementen worden door Dienst Vreemdelingenzaken niet beoordeeld op basis van hun al dan niet nieuw karakter. Maar op basis van hun geloofwaardigheid, objectiviteit en relevantie.

Over de handgeschreven brief van verzoekers stiefvader dient opgemerkt te worden dat dergelijke verklaring wel van belang kan zijn bij de beoordeling van het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd in rechtspraak van de Raad van State.

Wat betreft de enveloppe waarin de documenten toegestuurd werden

Wanneer men de enveloppe in verband brengt met de aangevoerde documenten zijn er genoeg aanwijzingen te vinden die aanduiden dat dit de enveloppe is waarin de voorgelegde documenten verzonden werden.

De enveloppe is afkomstig van Kameroen en gericht aan verzoeker. Er staat 'Docs' op te lezen en de datum van de brief geschreven door verzoekers stiefvader stemt overeen met de datum waarop de originele documenten verstuurd werden naar België.

Men kan toch niet eisen dat men letterlijk op de enveloppe zou schrijven wat er precies inzit.

Dit is disproportioneel.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in casu zijn bevoegdheden overschreden heeft en dat dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden werd.

Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verzoeker brengt verschillende nieuwe elementen naar voren. Het is objectief vaststelbaar dat het om nieuwe elementen gaat. Toch wordt er gesteld dat er geen nieuwe gegevens naar voren gebracht worden die een ernstige aanwijzing vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is manifest onjuist. Ook de stelling dat een handgeschreven brief niet aanvaard kan worden als bewijs omdat hij niet afkomstig is van een objectieve bron is onjuist. Dit blijkt uit rechtspraak van de Raad van State. Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.”

3.3. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, motiverend als volgt:

“Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek. Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is. Indien Dienst Vreemdelingenzaken zorgvuldig gehandeld zou hebben, zou het zijn taak naar behoren vervuld hebben en zijn bevoegdheid niet overschreden hebben. Tevens zijn de eisen die gesteld worden aan de documenten onredelijk. Verwachten dat op een medisch attest de oorzaak van de aandoening precies vermeld staat en dat op een enveloppe exact staat wat ze bevat is onredelijk. Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissingen. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.4. Het eerste, tweede en derde middel worden samen behandeld, aangezien ze nauw samenhangen.

3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.8. De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.9. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of er bij de asielaanvraag al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag van 8 januari 2010 volgende documenten voorlegde:

- *Convocatie van het Centrale Commissariaat n° 1 van de Stad Douala op naam van betrokkene, dd. 29 augustus 2009*
- *Convocatie van het Centrale Commissariaat n° 1 van de Stad Douala op naam van moeder van betrokkene, dd. 29 augustus 2009*
- *Medisch certificaat op naam van moeder van betrokkene, dd. 12 november 2009*
- *Enveloppe van DHL, dd. 15 november 2009 met de vermelding onder het kopje “Full description of contents”: “Docs”*

3.11. Blijkens datzelfde administratief dossier legde verzoeker ter gelegenheid van het verhoor van 8 januari 2009 op de vraag *“welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aan-vraag?”* volgende verklaringen af:

*“Ik vraag opnieuw asiel aan en leg nu volgende originele documenten voor:
(ontvangen per post DHL)*

- 1. Convocatie van het Centrale Commissariaat n° 1 van de Stad Douala op naam van betrokkene*
- 2. Convocatie van het Centrale Commissariaat n° 1 van de Stad Douala op naam van moeder van betrokkene*
- 3. Medisch certificaat op naam van moeder van betrokkene*

Deze 3 documenten werden eerder per fax ontvangen en ter bewijs voorgelegd (maar waren in feite zo goed als onleesbaar.)

Ik ontving ook nog een brief geschreven door mijn stiefvader (Deze brief heb ik nooit eerder voorgelegd ter bewijs).

In deze brief beschrijft hij de situatie van mijn moeder. Zij verkeert in een slechte gezondheidssituatie nadat zij mishandeld/gefolterd werd tijdens haar aanhouding. Mijn moeder werd aangehouden omdat ze nog steeds naar mij op zoek zijn. Mijn stiefvader adviseert mij ook om niet naar Kameroen terug te keren omdat ik nog steeds wordt gezocht door de politie. Hij haalt ook aan dat hij een advocaat wilde aanstellen om mijn zaak te verdedigen maar de advocaat gaf ook het advies om geen zaak te beginnen tegen de overheid.

Mijn moeder werd vrijgelaten omwille van haar kritieke slechte gezondheids situatie. Ik voel mij hier veilig in België.

Een terugkeer naar Kameroen betekent dat ik zal gearresteerd worden en wat er verder met mij zal gebeuren zal waarschijnlijk zijn gedood worden.

Ik wil absoluut niet terugkeren naar Kameroen.

Ik heb mijn land verlaten omdat mijn leven in gevaar is.

Ik wil nog een rechtzetting doen ivm een element in mijn 1^e interview:

De datum van 28/02/2008 is de dag van mijn arrestatie en niet de dag van de staking. De staking in Douala startte op 24/02/2008 en ging verder in het land en eindigde op 26/02/200

Ik wil nog een rechtzetting doen ivm het vervallen rijbewijs dat ik samen met mijn identiteitskaart heb voorgelegd. Dit was een oud en geen geldig rijbewijs, die bij mij thuis lag en mijn vriendin heeft dit rijbewijs en mijn identiteitskaart naar mij opgestuurd in België. Mijn nieuw en geldig rijbewijs is achtergebleven in de auto, toen ik gearresteerd werd. Ik wilde enkel en alleen een bewijs kunnen voorleggen van mijn identiteit. Dat was het enige bewijs op dat moment om voor te leggen.”

3.12. In weerwil van verzoekers bewering dat “de Dienst Vreemdelingenzaken (...) enkel bevoegd (is) om na te gaan of het al dan niet gaat om nieuwe elementen gaat” merkt de Raad op dat het in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om elementen aan te brengen die niet eerder werden aangebracht. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vereist het aanbrengen van elementen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, waarbij deze elementen daarenboven ernstige aanwijzingen dienen te bevatten van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420) om na te gaan of er sprake is van “ernstige aanwijzingen” voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.13. In de tweede bestreden beslissing worden de door verzoeker neergelegde stukken en verklaringen beoordeeld, wordt gesteld dat verzoekers verklaringen terugslaan op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, waarbij er aan herinnerd wordt dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties en wordt finaal vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. Blijkens het administratief dossier is verzoekers eerste asielaanvraag het voorwerp geweest van een beslissing van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierin wordt blijkens het administratief dossier gesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, ondermeer omdat zijn geloofwaardigheid wordt aangetast door vage verklaringen en gebrekkige kennis. Deze beslissing werd bevestigd werd door de Raad.

3.15. Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven voor hem en zijn moeder stelt de Raad aan de hand van verklaringen van verzoeker die zich bevinden in het administratief dossier vast dat zij verzoeker en zijn moeder oproepen om op 29 augustus 2009 naar het politiekantoor te komen. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten door het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad. De Raad stelt aan de hand van het voormeld arrest vast dat de terechtzitting heeft plaatsgegrepen op 22 oktober

2009. Verzoeker heeft blijkens dit arrest op geen enkel moment gewag gemaakt van het feit dat hij en zijn moeder geacht werden op het politiekantoor te verschijnen op 29 augustus 2009. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het onmogelijk was om de documenten houdende de convocaties neer te leggen tijdens de eerste asielaanvraag, aangezien deze documenten haar slechts op 15 december 2009 ter kennis werden gebracht per fax. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij geen kennis had van het gegeven dat er oproepingsbrieven uitgevaardigd werden op het moment dat zijn eerste asielaanvraag in beroep hangende was voor de Raad. Verder laat de verzoekende partij met betrekking tot de door haar neergelegde oproepingsbrieven na enig element aan te brengen waaruit zou blijken dat bij deze door haar aangehaalde stukken gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingen-wet. Het loutere feit dat de verzoekende partij deze gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar eerste asielaanvraag, is op zich niet voldoende om aan te tonen dat het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (cfr. Rvs 3 mei 2001, nr. 95 156). Aangezien de oproepingsbrieven er enkel toe strekken de reeds bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van de desbetreffende beslissing te weerleggen kon de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingswet rechtmatig vaststellen dat deze brieven geen "nieuwe gegevens" uitmaken in het licht van dit artikel (cfr. RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209).

3.16. Waar verzoeker opmerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het medisch attest van verzoekers moeder en de brief van verzoekers stiefvader niet heeft beoordeeld op basis van hun al dan niet nieuw karakter maar op basis van hun geloofwaardigheid, objectiviteit en relevantie, dat de handgeschreven brief wél van belang kan zijn bij de beoordeling van het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat niet kan verwacht worden dat op een medisch attest de oorzaak van de aandoening vermeld staat, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.12 en dient de Raad vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt met dit betoog de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat het medisch attest geen aanduiding van enig oorzakelijk verband vermeldt en dus "*is wat het is*", dat de brief van verzoekers stiefvader niet afkomstig is van een objectieve bron en hij geschreven kan zijn op aanvraag en ook "*eender waar, eender wanneer en door eender wie geschreven zijn*", te ontcrachten. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hij nalaat uiteen te zetten dat zijn geval vergelijkbaar is met het geval van de vreemdelingen dat aanleiding gaf tot de aangehaalde rechtspraak, kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

3.17. Het motief in de bestreden beslissing dat een envelop "*enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze zou bevat hebben*" is niet kennelijk onredelijk nu verzoeker niet bewijst wat de inhoud was van de verzonden envelop. Bovendien kan een envelop evenmin aantonen waarom de erin vervatte inhoud niet eerder kon worden meegedeeld of overgemaakt. Voor wat betreft de beoordeling van de stukken die erin opgenomen waren verwijst de Raad naar het bovengestelde.

3.18. Verzoeker staft zijn blote bewering niet dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar zijn leven in gevaar is.

3.19. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot het treffen van de bestreden beslissing is gekomen, noch dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Dienvolgens zijn het eerste, tweede en derde middel ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de tweede

bestreden beslissing kan leiden aange-voerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,
vreemdelingenzaken,

wnd. voorzitter, rechter in

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

[EDIT HERE]